

Christus stierf voor onze zonden

door

A.E. Knoch

Deze serie werd eerder in het Engels gepubliceerd in U.R.Magazine, deel 73.

U.R. Magazine is een uitgave van © [Concordant Publishing Concern](#)

©Vertaling Wim Janse

Index.

[Deel 1](#)

[Deel 2](#)

[Deel 3](#)

[Deel 4](#)

Deel 1 - Plaatsvervanging of insluiting? (1)

Alle zonde, lijden en dood kwamen voort uit die ene overtreding van één man, omdat de gehele mensheid door hem werd verwekt; zo komt ook redding door het enkele offer van onze Redder, aangezien allen in Hem geschapen werden. Gods methode van redding is *insluiting*, niet *plaatsvervanging*. Christus neemt niet de plaats in van iedere zondaar uit ons ras, als ware Hij slechts een mens. Hij zet Adam terzijde en Zijn werk raakt allen, net zoals dat van Adam dat deed. Hij is de tweede Mens, alsof er niemand tussen Hem en de eerste is gekomen. Hij is de laatste Adam, in Wie er een nieuwe mensheid is die gezegend zal worden door Zijn ene offer, net zoals de oude mensheid gedoemd was door Adam's enige overtreding.

Het *waarom* van redding kan beantwoord worden met een enkel woord: *liefde*. God redt omdat Hij liefheeft! Het *hoe* kan ook met één woord worden uitgelegd: *offer*. Maar nadenkende heiligen zijn niet tevreden gesteld met zo'n beknopte uitleg. De volgende vraag rijst dan ook: *Hoe kan een offer redden?* Er zijn vele filosofieën en nog meer voorbeelden gebruikt om aan te tonen hoe Christus de zondaar kan redden. Deze zijn zo effectief tussen ons en de eenvoudige waarheid in komen te staan, dat het vrijwel onmogelijk is ze terzijde te schuiven en door te stoten tot de feiten. Het enige geruststellende teken is dat weinigen, die werkelijk onderzoeken, volledig tevreden gesteld zijn met welke "theorie van verzoening" dan ook die tot op heden is gegeven.

Het waarom van redding

Alles werd geschapen in de Zoon van Gods liefde(Kol. 1:16). God hield van Zijn Zoon. De schepping zou nooit gescheiden mogen worden van die ondergrond van goddelijke afhankelijkheid waaruit ze werd voortgebracht. Dit is de onverbreekbare band die God met Zijn schepping verbindt, en de Zoon met ieder schepsel in het universum. Wat er ook gebeurt, deze onderliggende liefde blijft bestaan, zelfs hoewel ze tijdelijk is verduisterd en het gewaad van haat heeft aangetrokken. Net zoals de fundering van de tempel van Salomo, wordt deze substructuur zelden gezien gedurende de aionische tijden. Ze is bedekt met het puin dat wordt veroorzaakt door de vernietigingskracht van zonde.

De innerlijke liefde die in God woont en in Zijn Zoon, wat de schepping veroorzaakte, roept een antwoord op van Zijn schepselen, iets waartoe die niet in staat waren het te geven. Net zoals Adam hadden zij niet de kennis van het goede en konden het daarom niet op prijs stellen, er voor danken, of de Gever aanbidden. Aangezien we zo zijn gevormd, kan zulk een kennis alleen komen door het ervaren van kwaad. *Daarom* plantte God de boom van kennis van goed en kwaad in de hof.

Bij het overwegen van Adams overtreding richt iedereen zijn oog op het woord "kwaad," alsof de boom ook niet de kennis gaf van *goed*. Dit, gekoppeld aan de duidelijke waarschuwing van God, geeft de indruk dat het niet Zijn doel was dat Adam de kennis van deze boom zou krijgen. Het zou, als dát Gods bedoeling zou zijn geweest, veel eenvoudiger zijn geweest deze boom om te hakken. God wilde dat Adam en zijn ras het goede dat Hij hen gaf op prijs gingen stellen, zelfs indien het inhield dat ze kennis kregen van het kwade. Deze handeling bracht de zonde in het ras, en hoewel het een directe overtreding was van Zijn woord, kwam het volkomen overeen met Zijn onderliggende bedoeling, want het bracht de kennis van het goede.

Hoewel Gods liefde de aanwezigheid van kwaad en zonde vereiste zodat ze bekend zou worden, verlangde die ook dat dit proces beperkt zou blijven tot de tijd. Eindeloos kwaad en zonde zouden het doel vernietigen waarvoor beide werden geïntroduceerd! Daarom is er een afgebakende duur toegewezen aan dit proces: de aionische tijden. Deze aionen werden gemaakt in Gods Zoon(Hebr. 1:2). Zonde en kwaad zijn geheel tot hen beperkt. De eerste drie aionen zijn toegewijd aan de ontwikkeling van zonde, de laatste twee aan hun aftocht. Het resultaat is dat alle schepselen zullen genieten van de kennis van Gods goedheid en genade, en Hij zal Alles in allen worden, zo het doel bereikend waarvoor ze werden geformeerd.

De insluiting van allen

De *methode* van redding is gebleken een voortdurende puzzel te zijn voor exegeten zowel als voor nieuwsgierige studenten van de Schriften. Waarom stierf Christus en hoe kan dat offer een effect hebben op de verzoening van allen? De oplossing ligt in een grotere bekendheid met Christus en Zijn relaties met God en de schepping vóór Hij het werk ondernam van verlossing en vrijkoping. Als de Zoon van Gods liefde werd alles in Hem, door Hem en voor Hem geschapen. Daarom ook is Hij zo nauw verbonden met de schepping, afgezien van en voorafgaande aan Zijn lijden voor de zonde.

Het schijnt moeilijk voor ons te zijn Christus met iets anders te associëren dan met verlossing. De grote waarheid dat Hij de Eerstgeborene van de schepping is, schijnt verdwenen te zijn uit het bewustzijn van het Christendom. Toch is dit van het grootste belang voor het verstaan van verlossing. Het corrigeert alle valse gedachten dat Hij een onwillig Lijder was, een derde partij aan Wie de rol van zondebok was opgedrongen, wat er toe leidde dat rationalisten tot de conclusie bracht dat het kruis een tentoonspreiding was van onrecht aan Een en deels aan anderen.

De relatie van de Zoon tot de schepping wordt uitgedrukt door de titel *Eerstgeborene*. Dit wordt nauwkeurig aangegeven door een serie van voorzetsels: *in, door, voor*(Kol. 1:16,17). Deze drukken de verschillende aspecten uit van Zijn verbinding met de schepping, buiten zonde of offer. We zijn gewend er aan te denken als Gods universum, maar we zouden Christus hierbij moeten insluiten, want het (universum) is gecreëerd in, door en voor Hem! Dit is de basiswaarheid die de manier van haar verlossing verklaart. Haar methode kan niet worden begrepen totdat we inzien dat de Redder niet een afzijdig, ongeïnteresseerd Slachtoffer is, maar iemand die zo nabij is als het maar kan zijn, buiten de zonde

dan. Een vader zwoegt en lijdt voor zijn gezin, zonder enige gedachte aan onrecht. Verwantschap vraagt om meer dan het recht verlangt.

Het zou fijn zijn een naam voor Christus te hebben als de Ene in Wie alles werd geschapen. Het Engels heeft hiervoor twee woorden: *progenitor*(verwekker) en *procreator*(voortbrenger) (wat dezelfde betekenis heeft). We stellen voor dat *verwekker* op Adam toe te passen, als de verwekker van het hele ras, en *voortbrenger* te reserveren voor Gods Zoon als de Ene in en door Wie de schepping tot stand kwam. Op deze manier kunnen we onze zaak op deze heldere en afdoende wijze voorstellen:

Zoals in Adam, de verwekker van de mensheid, door één egoïstische daad de hele mensheid in onbeschrijfelijke ellende stortte, zo ook Gods Zoon, de Voortbrenger van allen, die door één offer allen betreft bij onuitsprekelijke zegen.

Tijdens de aionen is dit gereserveerd voor de verkozenen, die verlost zijn door middel van geloof. Allen zullen niet levend gemaakt worden *in* Christus, totdat de dood is afgeschaft bij de voleinding (1Kor. 15:26).

Deel 2 - Plaatsvervanging of insluiting? (2)

God redt omdat Hij liefheeft, dat is het *waarom* van redding. Hij redt door middel van offer, dat is het *hoe* van redding. Maar een verdere vraag rijst op: *Hoe redt een offer?* Dit is gebleken een blijvende puzzel te zijn voor zowel de exegeet als de Bijbelstudent.

De oplossing ligt in een nadere bekendheid met Christus en Zijn relaties met God en met de schepping, voordat Hij het werk van verlossing en vrijkoping ondernam. Als de Zoon van Gods liefde werd alles in Hem, door Hem en voor Hem geschapen. Daarom is Hij nauw verbonden met de schepping, uitgezonderd de zonde en voorafgaande aan Zijn lijden voor zonde. Gods methode van redding is *insluiting*, niet *plaatsvervanging*. Christus nam niet de plaats in van iedere zondaar in het menselijk ras, als ware Hij een gewoon mens. Hij zet Adam terzijde en Zijn werk treft allen, net zoals Adam's werk van overtreding had gedaan. Net zoals allen *in* Hem werden geschapen, zo zullen allen *in* Hem als de Zoon van Gods liefde worden verzoend, door het bloed van Zijn kruis(Kol. 1:13-20).

Vandaag de dag wordt in evangelische kringen[de schrijver duidt hier op de situatie in Amerika;WJ] de leer van "plaatsvervanging" niet alleen als Schriftuurlijk, maar ook als fundamenteel gezien. De uitdrukking "in onze plaats" wordt zo alom gebruikt en aanvaard, dat het wel godslastering lijkt als men wil suggereren dat dit niet de bevredigend wijze is om Gods manier van redding te beschrijven. Toch

mogen de waardigheden en voorrechten van Christus niet worden verduisterd. Hij is meer dan een "middel" tot redding.

Het grote feit dat alles werd geschapen in de Zoon van Gods liefde is de enige solide fundering voor Gods evangelie. Dat het universum in Hem was, zoals de mensheid later in Adam was, is de sleutel tot Gods methode van redding. In Gods gedachten komt redding op de eerste plaats. Zonde is slechts de noodzakelijke voorwaarde om dit mogelijk te maken. Om Zijn liefde te onthullen moet God een Redder zijn. Om Zijn redding te onthullen moet Hij er op toezien dat allen verloren zijn. De methode waardoor ze verloren gaan, door hun insluiting bij de overtreder, Adam, is een afschaduwing van de methode van hun redding door insluiting in Een, onze Heer Jezus Christus. Allen waren in potentie al gered voordat ze verloren gingen! God experimenteert niet, Hij is geen gokker. Hij weet de uitkomst voor het begin! Hij is een groot, heerlijk en genadig God!

Insluiting

We hebben een goed woord nodig om het idee uit te drukken dat wordt weergegeven met het voorzetsel *in*. "Inheid" is een verschrikkelijk woord (is het wel Nederlands?). Het best beschikbare woord schijnt wel *insluiting* te zijn (in de betekenis van alles omvatten, of in een doos bijvoegen). Het voegt niets toe aan het woordje *in*. Als we zeggen dat de gehele mensheid in Adam was *ingesloten*, dan voegen we niets toe aan de betekenis, maar hebben we een woord gevonden dat in een zelfstandig naamwoord kan worden omgezet. We worden bijna gedwongen te zeggen: "De *insluiting* van allen in Adam". We stellen dit woord voor als een speciale theologische term om de "inheid" van het universum in Christus aan te geven toen het geschapen was, zoals onthult in het eerste hoofdstuk van Kolossenzen.

Er zijn een aantal termen die we kunnen gebruiken om de "inheid" van de mensheid in Adam uit te drukken en haar gevolgen. Zo kunnen we deze noemen: *verhouding*, *leiding*, *bonds-leiderschap*, *vertegenwoordiging*, *identificatie*, *eenwording* en *solidariteit*. Maar een nauwkeurige studie van elk zal ons tonen dat ze geen heldere Schriftuurlijke basis heeft en niet volledig bevredigend is, geen vaste verklaring geeft van de methode van redding.

Verhouding

Het brede woord *verhouding* heeft veel in zich om het aan te bevelen. De methode van redding moet uitgelegd worden op grond van de verhouding van onze Heer tot het ras, meer dan individuele vervanging. Haar tekortkoming zit in haar ongedefinieerdheid. Het geeft geen specificatie van de aard van de relatie die Hij onderhoudt met hen die Hij redt. Omgekeerd zijn wij aan Hem gerelateerd, maar dat geeft ons niet de kracht en voorrechten die Hem toebehoren. "Verhouding" is juist, maar heeft geen goed Schriftuurlijk equivalent en doet weinig meer dan wijzen in de richting van de waarheid. Het is behulpzaam in het illustreren van het feit dat Christus het voorrecht had veel meer te doen dan wat juist is voor hen aan wie Hij was gerelateerd door schepping en voortbrenging. Een vader verwacht niet terug betaald te worden voor zijn offers ten behoeve van zijn kinderen. En Schepper moet zorgen voor Zijn schepselen.

Leiding

Tot dusverre hebben we het woord *leiding* gebruikt, bij gebrek aan een Schriftuurlijk zelfstandig naamwoord. Maar leiding is slechts een van de gevolgen van insluiting en geeft geen uitdrukking aan het centrale idee. De mensheid was ingesloten in Adam ten tijde dat er nog geen ras was, zodat hij niet de leider was, behalve in potentie. Zonde werkte niet door in zijn nageslacht vanwege zijn *autoriteit over* hen, maar wegens zijn *insluiting*. "Inheid" houdt leiding in, want de vader van een gezin is de leider vanwege zijn prioriteit en positie. Maar zijn leiding houdt niet noodzakelijkerwijze het feit in dat zijn nakomelingen in hem waren en betrokken waren bij zijn activiteiten voor hen. De *heerschappij* van Adam over de aarde en haar creaturen kan het best worden weergegeven door de term "leiding".

Bonds-leiderschap

"Bonds" leiderschap stelt ons een theologisch systeem voor ogen dat behoorlijk on-Schriftuurlijk en onvoldoende is. "Bonds"-theologie is gebaseerd op de theorie dat vóór de "val" de mens onder een "verbond van werken" zou zijn geweest, waarbij God door Adam, het "bonds-hoofd", aan de mensheid eeuwige zegeningen zou hebben beloofd als men zich aan Zijn wet zou houden, maar sinds de "val" is de mens onder een "verbond van genade" en belooft God om niet dezelfde zegeningen aan allen die in Christus geloven, het "Bondshoofd" van de kerk, of dat nu geloof is in een komende Messias, in vergane tijden, of in de geopenbaarde Redder, sinds Zijn vleeswording. Men hoeft het slechts uit te spreken om te zien hoe on-Schriftuurlijk dit is. Deze verbonden zijn pure verzinselfs en zijn geheel onbekend in de goddelijke archieven.

Vertegenwoordiging

Vertegenwoordiging bezit ook enige elementen van waarheid die niet worden gevonden in *plaatsvervangning*. Van een ieder voor wie de vertegenwoordiger staat kan gezegd worden dat hij in hem is. Zijn handelingen zijn de hunne. Hij is betrokken ten behoeve van hen. Het verschil tussen de twee termen kan eenvoudig worden gezien, indien ze worden toegepast op een afgevaardigde naar een wetgevende vergadering. Indien hij ziek is mag een ander als zijn plaatsvervanger optreden bij een deel van zijn werk. Daarbij neemt een persoon de plaats in van de ander.

Als een vertegenwoordiger echter wordt hij verondersteld gekozen te zijn om te handelen voor(ten behoeve van) zijn kiezers, niet simpelweg als een vervanger voor een ieder van hen. Maar vertegenwoordiging faalt om enige vitale verwantschap aan te geven. We kozen niet een vreemdeling om ons te redden.

Identificatie

Identificatie schijnt dichter bij de waarheid te komen, want de mensheid en Adam waren hetzelfde toen ze in hem was. Maar het toont niet hoe deze identiteit tot stand kwam. We kunnen het niet vrijelijk gebruiken en zeggen dat we allen identiek zijn aan Adam. Er is altijd de mogelijkheid dat het zal worden misbruikt, omdat het gevolgen heeft die zich niet in *insluiting* bevinden. We waren allen ingesloten in Adam, en ten gevolge daarvan binnen bepaalde grenzen met hem

geïdentificeerd, maar we kunnen nauwelijks de absolute bewering aangaan dat ieder mens identiek met hem is. De grote diversiteit die gekomen is, zoals geslacht, ras en eigenaardigheden, maken het moeilijk het op het individu toe te passen. Iemand die in Adam is geweest mag dan een deel van hem zijn, maar niet noodzakelijk geheel hetzelfde.

Eenwording

Eenwording is een goed woord om één aspect uit te drukken van onze relatie tot Adam en tot Christus. Toen we in Adam waren, waren we één met hem, en het ras werd behandeld als ware het in sommige opzichten Adam. God spreekt over twee mannen wanneer Hij het over leven heeft en het levend maken van allen. Eenwording mag dan het feit uitdrukken dat de mensheid en Adam één zijn en dat de mensheid en Christus één zullen zijn, maar het verklaart niet hoe. Een man en een vrouw mogen verenigd worden en één worden op een totaal andere manier. En de dwingende noodzaak is nu juist aan te wijzen hoe de mensheid verenigd is tot Adam.

Solidariteit

Solidariteit, een term die zo af en toe in dit verband wordt gebezigd, is niet erg aanvaardbaar. Het stelt een compacte, stevige eenheid voor, die zeer wel de mensheid zou gekarakteriseerd zou hebben als de zonde niet was binnengedrongen. Het is waar dat alle mensen onder hun huid broeders zijn, maar zij verenigen of verbinden zich niet. De huidskleur schijnt vaak van veel groter belang te zijn dan de samenstelling van hun bloed, voor zover het solidariteit betreft. Er is niets in deze term dat de bron van hun solidariteit aangeeft. Het drukt slechts een resultaat uit, iets wat in geen enkel opzicht zo duidelijk is als het zou moeten zijn. Het zal veel meer toepasselijk zijn wanneer het wordt gebruikt voor de nieuwe mensheid van de toekomst. In Christus zal het huidige gebrek aan solidariteit ophouden te bestaan.

Gods methode van redding is zeer verduisterd door de terminologie die niet de taal van de Schriften weerspiegelt. We zouden de details van Gods ontwerp moeten terugzoeken, startend met de onthulling dat alles werd geschapen in Christus. En we roepen allen wier harten zijn aangeraakt door onze Heer op, op iedere manier hun uiterste best te doen om te helpen bij het verkondigen van de hoge eer van Hem in Wie wij werden geschapen, door Wie wij zijn gered en op Wie wij wachten.

Deel 3 - Plaatsvervangende of insluiting? (3)

De waarheid dat alle schepselen in de Zoon van Gods liefde waren, is moeilijk in overweging te nemen of uit te leggen. Het is veel eenvoudiger als we het terugbrengen tot ons eigen niveau en het geëllustreerd zien in de mensheid.

Toen Adam zondigde waren we in hem. Alles wat we zijn is tot ons gekomen vanuit hem, dus moet het op z'n minst sluimerend in hem aanwezig zijn geweest. De onderzoeken die door de evolutietheorie werden genoodzaakt, hebben aangetoond dat geen enkel levend wezen iets blijvends overdraagt uit z'n omgeving of ervaringen. Alles komt tot ons door overerving, zodat alles wat we zien de ontwikkeling van mogelijkheden is die aan het eerste lid van iedere soort in aanvang werd gegeven. Het hele menselijke ras werd geschapen in de eerste Adam. Op de keper beschouwd zondigde de gehele mensheid in hem. Het is onmogelijk van zijn ras te zijn en niet deel te nemen aan de straf van zijn handeling. *In Adam sterven allen. Niet door, maar in.*

Om beter te herkennen en op prijs stellen wat Christus is voor de schepping, zullen we Adam als illustratie gebruiken. De zwakte van deze parallel ligt hem in Adam's falen. Om ze te wat te versterken stellen we voor Adam tijdelijk te verlossen van de onbekwaamheden die de zonde heeft aangebracht, zodat we beter kunnen zien wat Christus in zijn plaats zou zijn en wat Christus in Zijn hogere en eerdere positie is.

Laten we veronderstellen dat de zonde niet binnen was gedrongen en dat Adam vandaag nog in leven zou zijn, de eerstgeborene van de mensheid, het hoofd van het menselijk ras. Het feit dat hij niet werd *geboren*, maar werd *geschapen*, zou hem niet de titel "eerstgeborene" onthouden, want dat is een vervaagde figuur, die rang en waardigheid aangeeft, zelfs indien ze letterlijk waar zou zijn. Hij zou niet alleen de enige zijn waarin het ras z'n oorsprong vond, de enige *doorheen* wie het tot stand kwam, maar, ten diepste, degene *voor* wie het bestaat. De gehele mensheid zou van Adam zijn. Allen zouden lid van zijn familie zijn. Zijn eer als hoofd van het ras zou van hem afhankelijk zijn. Indien er geen ras zou zijn, zou hij ook geen leider zijn. Er zou een levende relatie zijn tussen hem en zijn nageslacht.

Laten we verder nog veronderstellen dat, in onze dagen, de een of andere geest van buiten onze wereld een paar zou verleiden te zondigen, tot ongehoorzaamheid en dood. Wat zou Adam's houding zijn ten opzichte van deze inbreuk in zijn ras? Zou hij terughoudend kunnen zijn en niet gebruik maken van al zijn macht om zijn verloren nageslacht te herwinnen, zelfs als dat tot gevolg had dat hij zelf moest lijden? Indien hij zondeloos en machtig was (als Christus), zou hij dan niet een paar van de gevolgen op zich nemen als hij daardoor zijn zonen zou kunnen terugwinnen? Zelfs indien hij het nodig zou vinden de boosdoeners te oordelen, zo hij die macht had, zou hij ze dan niet terugbrengen uit de dood?

Laten we nu onze veronderstelling ietwat wijzigen, zodat deze wat meer overeenkomt met de feiten. Adam alleen latend, onaangetast, laten we dan eens veronderstellen dat zonde besmettelijk is, dat het zich verspreidt van de een naar de ander totdat de gehele mensheid besmet is met haar dodelijke virus. Wat zou Adam's juiste reactie zijn? Zelf immuun, zou het geen kwelling voor hem zijn deze toestand van zijn nageslacht te moeten aanschouwen? Zou hij onmenselijk genoeg kunnen zijn om terzijde te staan in zijn heiligheid en toestaan dat zijn ras ten onder zou gaan? Als hij ook maar iets op Christus zou lijken, zou hij dan niet zelfs ver buiten de grenzen gaan van het recht bij zijn inspanningen om te dienen en te helpen? Christus is niet de een of andere cynische geest uit een andere sfeer, onbewogen bij het lijden van de mensheid. Ze zijn van Hem. Ze zijn voor Hem!

Lang voordat de mensheid in Adam was, was de gehele schepping in Christus. Hij is in hoge mate verbonden met ieder schepsel in Gods universum. Hij sloot de schepping in een hogere betekenis in dan Adam de mensheid verenigde. Er is een eenheid onder de soort *Homo Sapiens* die hun verwantschap met Adam verklaart. Er is een eenheid in de hele schepping die haar verbinding met Christus uitroept. Haar samenhang is in Hem. De wetenschappelijke theorie dat de eenheid van de schepping wijst op een enkele oorzaak, vindt haar antwoord niet in een oerkiem, maar in Christus. Al haar mogelijkheden waren in Hem voordat ze zich manifesteerden in de schepselen van Zijn hand.

Zoon van de mensheid

Onze Heer legde voortdurend de nadruk op Zijn nauwe relatie met de mensheid als zodanig, uitgezonderd de verlossing. Dit is geconcentreerd in Zijn titel: Zoon van de mens, of beter: Zoon van de mensheid. Dat deze titel veel meer betekent dan het feit dat Hij een mens was, wordt duidelijk waar hij gebruikt wordt. In het Hebreeuws zou het weergegeven kunnen worden als *Zoon van Adam*. *Dit geeft ons de sleutel voor het belang ervan. Hij erft het leiderschap van het ras*. Alles wat toebehoorde aan Adam, de zonde daarbuiten gelaten, is het Zijne. Ja, ziende dat Hij zondeloos is en superieur aan Adam, eist Hij meer autoriteit op dan wij konden overeenkomstig Adam. Aangezien Adam zijn functies niet kan vervullen ten opzichte van het ras, worden ze overgedragen aan de Zoon van de Mensheid om ze te dragen.

De sabbat werd gemaakt vanwege de mensheid en om deze reden eist de Zoon van de Mensheid er het Heerschapp over op (Matt.12:8). Hij heeft autoriteit om op aarde zonden te vergeven (Matt.9:6). Hij kwam om te zoeken en te redden wat Adam had verloren (Luc. 19:10). Het is als de Zoon van de Mensheid dat Hij leed, stierf en opstond en zal wederkomen om in heerlijkheid de aarde te regeren. Als zodanig is alle oordeel aan Hem toegewezen (Joh. 5:27). Ieder lid van het ras moet voor Hem staan om verslag te doen over zichzelf. Niets van dit alles is gebaseerd op Zijn verlossend werk. Het is het Zijne door schepping. Adam, de ondergeschikte bron, heeft gefaald. Nu daalt Adam's bron neder om het werk dat Adam deed ongedaan te maken en het werk te doen dat Adam gedaan zou moeten hebben.

De nieuwe mensheid

De wijze van toepassing van de voordelen van het offer van Christus wordt duidelijk uit het feit dat Hij een nieuwe mensheid leidt (Efe.2:15; 4:24). Hij begint niet, zoals Adam, met het vernielen van Zijn ras, noch begint Hij met conserveren van een negatieve onschuld. Hij draagt aan een ieder van de nieuwe mensheid de positieve voordelen en oneindige waarden over uit van Zijn grote offer. Adam gaf de dood door, en door de dood de zonde. Het kanaal is het vlees. Christus geeft leven door, en door leven gerechtigheid en heiligheid. Het kanaal is geest.

Niet alle heiligen zullen sterven. Niet alle zullen ze levend gemaakt worden vanuit de dood. Sommige zullen in leven zijn wanneer Christus komt. Hoe zullen zij vrij gemaakt worden van de aanwezigheid en werking van zonde? Zij zullen levend gemaakt worden, dat wil zeggen: doodloos worden. Sterfelijk zijnde zullen ze onsterfelijk worden. De dood zal ophouden in hen te werken. Ze zullen

allesovertreffend leven hebben, zodat het voor hen onmogelijk zal zijn te zondigen. Er is niet zoiets als de "uitroeiing van de zondige natuur". Het zal niet nodig zijn de neiging om te zondigen weg te nemen. Alles wat noodzakelijk is, is de omkering van het proces dat Adam startte. Hij verdoemde ons met het proces en de crisis van de dood. Levendmaking is deelneming aan allesovertreffend leven.

Aantal en kwantiteit

Voor hen die gewend zijn aan het idee van plaatsvervangende zijn er twee principiële punten die uitleg nodig hebben bij het behandelen van de methode van redding. Ze kunnen worden uitgedrukt met de commerciële termen *aantal* en *kwantiteit*. Hoe kan één Man de plaats innemen van zo velen? We hebben allemaal verhalen gehoord van mensen die hun leven gaven ter vervanging van anderen. Maar zij konden slechts één redden. Hoe kan dan één offer van zo'n groot gewicht zijn dat het meer gewicht in de schaal legt dan het gewicht van alle zonden die ooit zijn gepleegd? In dit opzicht is de theorie van de plaatsvervangende zeer onvoldoende. In plaats dat ze uitlegt, roept het de noodzaak op om zelf uitgelegd te worden en die kan niet worden gegeven.

Een voor velen

Hoe kan *Eén* Mens genoegdoening geven voor de zonden van zoveel? Dit is misschien wel het hoofdprobleem in de gedachten van velen die halt houden om na te denken over deze zaken. Het is duidelijk dat niet zomaar een mens kan sterven voor andermans zonden, want hij is zelf gedoemd te sterven vanwege die van hem zelf. Ook kan een zondeloos man (als er al zo iemand zou zijn) niet de plaats innemen van een heel ras, eenvoudig omdat hij geen eigen zonde zou hebben. Dat zou hem weghouden van de verdoemenis voor zichzelf, maar zou niet ieder ander redden. Het is helder dat Christus' zondeloosheid niet afdoende was om Hem tot een offer voor allen te maken. Hij moest meer dan smetteloos zijn om afdoende te zijn.

Laten we onze insluiting in Adam overwegen in verband met de zonde. We weten dat zijn overtreding de dood voortbracht. Hij werd sterveling. Zijn leven werd een langzaam doodproces. Dit gaf hij door aan ons. Daarom zondigen wij ook. Het is ook duidelijk dat wij betrokken zijn bij het oordeel over Adam. Als dat anders zou zijn geweest, dan zou het ons hebben aangegrepen. Indien de vraag over de zonde zou zijn afgewikkeld toen we nog steeds in Adam waren, dan zouden we ervan geprofiteerd hebben.

Laten we veronderstellen dat, door Christus, de Zonde volkomen verworpen zou zijn toen we nog in Adam waren. Dan zouden we allen in hem gered zijn. Hier hebben we een heldere illustratie van hoe één allen kan bevatten. Het is omdat we in hem ingesloten waren en zijn, dat zijn geluk het onze is.

Het is een vergissing te veronderstellen dat Adam zonde doorgeeft. In zijn geval kwam de dood door zonde. In het geval van zijn nakomelingen komt zonde door de werking van de dood. Het proces van sterven, veroorzaakt door een gebrek aan

vitaliteit, wordt doorgegeven door middel van voortbrenging, en dit leidt tot zonde. Romeinen 5:12 zou dan ook moeten luiden:

"Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, *waarop* allen gezondigd hebben"

Mensen zondigen niet door de aanwezigheid van een of andere "esotherisch principe" binnenin hen, maar omdat ze vitaliteit tekort komen, omdat ze sterfelijk zijn, een proces van verval ondergaand. De menselijke natuur, of instinct, en geweten zijn niet zondig. Ze mogen dan verstikt worden door de zonde, maar ze zijn er tegen bewapend (Rom. 1.26; 2:14,15,27). Dit is de sleutel voor de genezing van zonde.

Adam kan ons niet redden, want hij werd zondaar. Maar om ons de plaats van Christus te realiseren, willen we veronderstellen dat hij zondeloos was en dat zonde op een andere manier binnen kwam. Kunnen we ons voorstellen hoe Adam zich zou voelen wanneer hij zijn nageslacht zou zien lijden en treuren, terwijl hij zelf buiten schot bleef? Is het mogelijk dat hij niet de een of andere poging zou doen om zijn nakomelingen te verlossen? De vraag is: zou hij het recht hebben in te staan voor allen? Kon hij alleen de verantwoordelijkheid op zijn schouders nemen en voor het hele menselijke ras afrekenen met de zonde? Hij zou dat zeker kunnen. Als, terwijl heel het menselijk ras in hem was, hij hen allen het wee aandeed, dan is het duidelijk dat hij ook het wel zou kunnen aandoen, als hij daartoe in staat zou zijn. Dit is de sleutel tot ons probleem. Het feit dat de zonde in de mensheid z'n intrede deed door één mens, toont aan dat z'n vertrek ook kan komen door Eén. De eerste mens bevatte het ras. De tweede Mens ook, bevatte op een bepaald moment de schepping in Zichzelf.

Omdat de schepping eens in Hem was, net zoals de mensheid was in Adam, heeft de Zoon van God het recht en de verantwoordelijkheid voor allen te staan. De apostel redeneert dat de dood van Christus allen zal raken.

"14 Want de liefde van Christus dringt ons,
15 daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven."
(2Kor. 15:14,15;NBG)

Het is zeker dat die ene handeling van Adam ons allen heeft geraakt. Als nu een Ander, Die het ras in Zichzelf insloot, zo handelt dat Adam's zonde wordt aangepakt en overwonnen, dan moet dat op den duur ook allen raken.

Er is niets immoreels aan een Zondeloze Die lijdt voor het welzijn van een zondaar. Het is wel uiterst tegengesteld aan alle gerechtigheid voor Hem om te lijden als een vervanger of de plaats in te nemen van een zondaar. Adam zondigde niet als onze vervanger, maar hij zondigde voor ons, namens ons. Op dezelfde manier leed Christus voor allen. Net zoals allen in Hem waren in den beginne, zo zijn zij allen gezien in Hem op Golgotha.

Christus tot zonde gemaakt

Aangezien Adam volkomen onbekwaam is om hen te redden die hij verwekte, wordt het overgedragen aan zijn Schepper, Die, niet verzwakt door zonde, in staat is er mee om te gaan, het voor allen te overwinnen. Daarom kwam de Zoon van de mensheid van de hemel naar beneden om Zich te hullen in de zonde van het ras, zodat Hij ze ervan kon redden. Tot aan het kruis was Hij zondenvrij, maar daar werd Hij tot de zonde zelve gemaakt, met een uitzicht op haar verstoting aan het eind van de eionen.

Als gevolg van Adam's zonde lijden we allemaal. We weten dit door tragische ervaringen. Het zou niet onmogelijk moeten zijn om het tegenovergestelde te begrijpen. Indien Adam de een of andere grootse daad voor Yahweh zou hebben gedaan, niet alleen maar rechtvaardig of neutraal, maar buitengewoon verdienstelijk, meer dan dat zijn overtreding slecht was, en God had hem hiervoor beloond door de overvloed van zijn vitaliteit te vermenigvuldigen, zou hij dat dan niet aan ons, zijn nageslacht, hebben doorgegeven? Leven kan, net als dood, worden gegeven. Leven kan worden doorgegeven, net als dat met de dood ging.

Bovendien, indien Adam deze daad lang nadien zou hebben gedaan, laten we zeggen ten tijde dat Christus leed, dan zou heel zijn nageslacht vanaf dat punt ervan hebben geprofiteerd. Zou dat rechtvaardig zijn tegenover zijn eerdere nakomelingen? Ziende dat zijn toekomstig nageslacht gezegend zouden worden, alleen omdat hij hun verwekker is, zou het noodzakelijk moeten zijn dit met terugwerkende kracht te laten doorwerken, want hij is de verwekker van allen. Allesoverstijgend leven zou over heel het ras komen, alleen omdat ze ooit in hem waren.

In een stijlfiguur hebben we dit alles overgedragen op Adam. Het is echter niet allemaal waar van hem, maar het is het wel van Christus. Als zonde en dood en vergankelijkheid door één man kunnen komen, dan kan gerechtigheid, leven en onvergankelijkheid door een Ander komen, op voorwaarde dat ook Hij het ras in Zichzelf insloot. Als we de straffen voor de zonde verduren vanwege één zonde, dan mogen we ook de beloningen genieten van één daad die de vraag naar rechtvaardigheid overtreft. Indien de daad die de zonde binnen deed komen op geen enkele manier gelijk was, in duur en hoeveelheid, aan de gevolgen die er uit voortkwamen, dan is er geen reden om aan te nemen dat de daad die gerechtigheid en zegen zal brengen evenredig zou zijn, in duur en hoeveelheid, met het vrucht dragen dat er uit voortkomt.

Laten we, als hulpmiddel voor het verstaan van het verschil in grootte tussen Adam's daad en het offer van Christus, eens kijken naar de rivieren bloed die vloeiden uit de aderen van onschuldige dieren, slechts om Zijn hoogste offer uiteen te zetten. Er is hier niet iets onbeduidend aan de gang. Miljoenen dieren gaven hun leven alleen om de gedachten te spitsen op de handeling die redt. Elk van deze offers was een veel serieuzer zaak dan die welke plaatsvond in de hof. Adam vernietigde ongevoelig fruit door het te eten. De priesters vernietigden een gevoelig dier van veel grotere en hogere waarde, alleen om een beeld van het offer van Christus voor te stellen.

Ik denk niet dat wij een recht hebben uit te weiden over het lijden van deze dieren. Ik geloof niet dat het Gods doel was dat ze zouden lijden, zelfs niet om Zijn

hartstocht te laten zien. Er werd voorzien in een speciale methode van doden, opdat ze niet zouden lijden. Het ging er om het bloed in één keer er uit te laten lopen. Waar geen bloed is, daar is geen waarneming. De ziel, of waarneming(niet leven!), zit in het bloed (Lev. 17:11). Maar het bloed verliet niet het grote Slachtoffer totdat Zijn lijden voorbij was. Hij leed meer dan ons vermogen het te begrijpen ons kan laten zien.

De ware formule van Gods methode van redding wordt ons gegeven in het vijfde hoofdstuk van Romeinen. Het kan op een aantal verschillende wijzen worden gerangschikt:

- Adam's daad *is tot* Christus' daad *als* Adam's gevolgen *zijn tot* Christus' gevolgen
- Adam's daad *is tot* Adam's gevolgen *als* de daad van Christus *is tot* de gevolgen van Christus.
- De gevolgen van Christus' daad *zijn tot* de daad van Christus *als* de gevolgen van de daad van Adam *zijn tot* de daad van Adam.

Deze formule, want het is er echt maar een, is onze meest diepe overdenking waardig. Onze gedachten zijn niet in staat het verbijsterend totaal van menselijk wee te berekenen. De vrucht van Christus' moeizame arbeid is de onbekende kwantiteit die we wensen te begrijpen.

Hoe zullen we een ware schatting kunnen maken van de effecten van het lijden van Christus? *Door ze te vergelijken met het genoegen van Adam!!* Het eten van de verboden vrucht gaf Adam een micrometrische hoeveelheid aangename gevoelens. Vergelijk dit met het lijden aan het kruis, de fysieke kwelling tijdens die lange uren, de geestelijke worsteling ten gevolge van Gods terugtrekking, alle opgetrokken tot de hoogste graad door de fijnzinnige gevoeligheden van het Slachtoffer en Zijn voorgaande ervaring van goddelijke heerlijkheid en welbehagen.

Aangezien Christus' offer Adam's daad *verre* overtreft in haar kwantitatieve gevolgen, zo zal ook de *maat* van haar gevolgen *veel groter* zijn dan die van Adam's zonde. Ten gevolge hiervan krimpt menselijke zonde in tot een onbeduidende zaak, *vergeleken* met de zegeningen die komen zullen van het kruis van Christus. Laat niemand me verkeerd verstaan! Ik heb heel wat afgeleden in de afgelopen jaren. Terwijl ik dit schrijf heb ik pijn. Ik minimaliseer menselijke zonde niet of het lijden dat ze voortbrengt. Maar ik maak het werk van onze Redder groot! Er is weinig kans dat mijn lezers me zouden geloven indien ik zou zeggen dat, in de absolute zin des woords, de gevolgen van zonde onbeduidend zouden zijn. Niet velen van u zullen zo misleid zijn. Maar hoe groot de puinhoop door de zonde ook is, de blijdschap die gaat komen zal deze tot volkomen onbelangrijk verkleinen.

Dit kunnen we ons het best realiseren wanneer we proberen uit te weiden over het genot dat Adam overkwam toen hij at van het verboden fruit. Bijna niemand heeft hierover nagedacht. Het schijnt van zo weinig belang te zijn. Toch was dit het enige plezierige dat hem overkwam bij het introduceren van de zonde. Het is de enige daad die we op logische wijze kunnen vergelijken met het lijden van Christus. Ze moet dezelfde relatie onderhouden die het lijden van de mensheid onderhoudt met de heerlijkheid die wordt voortgebracht door Zijn offer. Het

kwantitatieve verschil tussen Adam's daad en die van Christus is enorm! De ene is bijna de minste van alle geneugten, de andere zeker de grootste van alle worstelingen. Zó zullen de verwoestingen van de zonde ons lijken te zijn, afgezet tegen de toekomstige heerlijkheid. Ze zullen slechts lichte droefheden zijn, vergeleken met het overweldigend gewicht van zegen, die zal voortkomen uit het vervloekte kruis.

De uiteindelijke verzoening staat vooraan in het hart van God. Zonder dit zou er nooit enige vervreemding zijn geweest. *Daarom werd vijandschap geïntroduceerd op een wijze die nauw overeen komt met de manier waarop ze overwonnen wordt.* Omdat redding was voorzien als de grote verdienste van de Zoon van Gods liefde, De Ene in Wie de schepping in beginsel tot stand kwam, werd de zonde gepland om heel het ras te bereiken door het falen van de ene in wie het secundair werd geschapen. Adam's overtreding is een negatief silhouet, een omgekeerd schaduwbeeld van het offer van Christus. In hun hoofdlijnen, hun opmerkelijke kenmerken, zijn ze gelijk aan elkaar, maar toch zo ver uit elkaar in hun morele waarden als de Noordpool en de Zuidpool.

We mogen veronderstellen dat de zonde op een andere wijze zou zijn geïntroduceerd. Ze zou beperkt kunnen zijn tot Adam en ieder van zijn nakomelingen zou op gelijke wijze als hij zijn getest, zodat het een individuele fout zou zijn gebleven. Adam zou mogelijk een aanzienlijk nageslacht hebben gekregen vóór zijn overtreding dat bevrijd zou zijn gebleven van de effecten van zijn overtreding. Op deze manier zou het ras in groepen of eenheden zijn opgesplitst. Maar God had het zo niet voorzien. De zonde moest door één man binnen treden, omdat het ook door Eén opgelost moest worden. De relatie tussen Adam en zijn afstammelingen moest overeenstemmen met die welke bestond tussen Gods Zoon en de schepping. Beide konden handelen namens allen die in hen geweest waren.

Deel 4 - Plaatsvervanging of insluiting? (4)

Hoe kan *Eén* Mens de zonden van zovelen vereffenen? En hoe kan één offer meer dan afdoende zijn om al de zonden die ooit zijn gepleegd te overklassen? In dit opzicht is de theorie van plaatsvervanging ernstig onvoldoende.

De theorie van plaatsvervanging verlangt dat Christus, in tijd en omvang, net zoveel zou lijden als de som van al het lijden waarvan Hij redt. Een uitleg hiervan is zelden gepoogd te geven. De gebruikelijke voorstelling is dat de capaciteit van de Lijder zo groot was, dat het mogelijk was dit te concentreren in één

Slachtoffer, en het te comprimeren in de korte periode van Zijn kwelling. Dit is hoogst onbevredigend, in het bijzonder voor wat het de tijd betreft. We kunnen ons niet voorstellen dat de zielskwelling, die het gevolg is van het lijden van miljarden wezens gedurende aanzienlijke perioden (om maar niet te spreken over de eeuwigheid), zo samengeperst zou kunnen worden! Het valt buiten ieder bevattingsvermogen. Het schijnt ons zowel onlogisch als immoreel toe.

Als plaatsvervanging waar is, en eeuwige foltering de bestemming is voor allen die niet in Hem geloven, dan moet Hij, op z'n minst, eeuwig lijden om een enkele ziel te redden. Om er meer te redden zou Hij net zoveel moeten lijden, maar dan vermenigvuldigd met het aantal van de verlorenen, niet alleen in omvang, maar ook in duur. Als we zien dat eeuwige foltering niet waar is, maar dat iedere zondaar slechts een beperkte tijd lijdt tussen zijn opstanding en de tweede dood, *geoordeeld* wordend vanwege zijn daden, dan komt de zaak dichterbij de sfeer van een rationeel onderzoek. Wij kunnen niet eens een enkele eeuwigheid omvatten, laat staan miljarden daarvan, maar we kunnen miljarden perioden van 100 jaar berekenen. Toch geeft dit niet veel opluchting. Onze Redder heeft en zal niet honderden miljarden jaren lijden om Zijn volk of ras te redden.

De *omvang* van Zijn lijden valt buiten iedere berekening, maar de *duur* valt wel binnen ons kennen. Zijn geestelijke kwelling, veroorzaakt door het door God verlaten zijn aan het kruis, duurde niet langer dan drie uren. Als van de scharen die door Hem gered zijn ieder het zou hebben moeten doorstaan tijdens hun stukje van die tijd, dan zou het zo kort zijn dat geen van hen het zou voelen. Menselijke functies zijn niet snel genoeg om honderdsten van seconden waar te nemen. Indien we drie uren, ofwel honderdtachtig minuten, of slechts ongeveer tien duizend seconden, delen door de miljarden die worden gered, dan is ieders tijd vrijwel niet waarneembaar. Er is geen mogelijke parallel tussen deze tijdsperiodes.

De kwantiteit van het lijden

Het eten van fruit is geen ongewone of belangrijke handeling. In Adam's geval lag dan ook de gevreesde vernietigende kracht geheel in haar relatie tot God. Afgezien van Zijn verbod was het een onbeduidend incident. Nadat God had gesproken werd het een zonde, een overtreding, een belediging, een kanaal van onuitspreekbaar wee voor de mensheid. Zo moest het ook met z'n tegenhanger. Vele mensen zijn geëxecuteerd. Sommige zijn gekruisigd, maar zij waren al vijanden van God. Toen Christus werd gekruisigd, was het het Woord van God dat tussenbeide kwam en Hem vervloekt maakte (Gal. 3:13,14). Haar relatie tot God veranderde het van een dood in een offer, geladen met de oneindige macht ten goede, met een uitzicht dat onuitspreekbaar weidser en hoger is dan Adam's zonde.

Het is duidelijk dat iedere poging om aan te tonen dat onze Redder het handels-equivalent is van dat wat Zijn schepselen gedoemd zijn te verduren, absoluut hopeloos is. Het is onlogisch en onnatuurlijk. De echte vergelijking zou men als volgt moeten lezen: *zoals Adam's daad staat tot de totaalsom van z'n gevolgen, zo staat Christus' lijden tot dat wat het bereikt*. We moeten Christus' daad vergelijken met Adam's overtreding, niet met diens nadelige gevolgen voor de mensheid. Mathematisch gesproken: de formule van plaatsvervanging heeft de

hoofddelen van de vergelijking genegeerd, waardoor de formule onoplosbaar werd. Je zou ze nu zo kunnen weergeven:

De daad van Christus is gelijk aan de gevolgen van Adam's daad, min datgene dat door ongelovigen werd doorstaan.

Dit zou aantonen dat wat Hij heeft bereikt *veel minder* is dan wat Adam bereikte. Dit is echter geheel tegengesteld aan de waarheid!

God geeft ons de basisprincipes van Zijn oordeel over de mensheid in het tweede hoofdstuk van Romeinen. Hij zal ieder betalen overeenkomstig zijn daden. Zij die volharden in goede daden, heerlijkheid zoekend en eer en onvergankelijkheid, zullen aionisch leven krijgen, net zo zeker als anderen woede, droefheid en benauwdheid, indien ze kwaad veroorzaken. Het feit dat niemand zich voor aionisch leven kwalificeert neemt het principe niet weg dat Gods oordelen rechtvaardig zijn. Hij beloont, net zoals hij veroordeelt, met gelijke maat. Indien Adam's zonde zo'n vreselijke oogst van ellende produceert, moet het offer van Christus een oogst van ongehoorde blijdschap voortbrengen.

Indien we het vertrek van de zonde wensen te begrijpen, zouden we haar intrede moeten overwegen. Adam had een paar ogenblikken het genoegen van het eten van de verboden vrucht, en het resulteerde in al die ellende en wee die nu de mensheid martelt. Hij ervoer niet eens een uur genoegen om ieder uur van pijn te compenseren. Er is geen vergelijk tussen de duur en omvang van zijn overgave, en de lengte en hoeveelheid van menselijk lijden dat er uit voortkwam. Hij was op geen enkele wijze onze vervanger aan de debetzijde van de rekening. Zo is ook Christus niet onze vervanger aan de creditzijde!

Het is een slechte regel die niet beide kanten op werkt. Indien Adam's moment van overgave effectief was in het produceren van zo'n kolossaal lijden en verlies, omdat het ras in hem was, waarom zou dan de langdurige kwelling van Christus niet werken om veel grotere blijdschap en winst te verzekeren, daar Hij de Zoon is van God, in Wie alles werd geschapen? Zijn werk is nuttig voor allen, niet vanwege de omvang of duur, maar vanwege de potentie van Zijn relatie tot hen voor wie Zijn offer werd geofferd.

Indien we een vergelijking moeten instellen, dan zouden we moeten opmerken hoe beperkt Adams genoegen was over het plezier van de zonde. Het lijden van Christus was onmetelijk veel groter. Niemand zou ze willen doorstaan voor een miljard ervaringen zoals Adam had. Zouden dan, als Adams beperkte daad zoveel ellende over het ras bracht, de vreselijke smarten van Golgotha niet het verlorene, en onmetelijk veel meer, terugvinden? De Schrift getuigt ervan dat dit waar is, daarom mogen we aannemen dat de vergelijking en redentatie correct is. Het offer van Christus brengt ons oneindig meer zegen dan welke we verloren door Adams zonde.

Indien het offer van Christus krap was uitgestegen boven de standaard van wat strikt genomen noodzakelijk is, net zoals Adams overtreding er onder gezonken was, was het voldoende geweest voor het herstel van het ras. Het zou op den duur

de gevolgen van de zonde hebben weggewerkt. *Maar dan zou er geen winst zijn geweest.* Het hele proces zou voor niets zijn geweest.

Maar Christus' werk scheerde glorieus hoog boven wat het recht verlangde, veel verder dan Adams overtreding er beneden was. Daarom is er geen herwinning, geen terugkeer naar onschuld, geen nieuwe start op Adamische grond. Op de basis van de kennis van het kwaad is er de waardering van het goede en van de overvloed van genade, die mogelijk werd gemaakt door de verwoesting door zonde.

Dit punt is van alles overtreffend belang. De daad die ons kwelt was beneden de standaard van het recht. De daad die ons genade geeft was onmetelijk groter dan de vereisten van gerechtigheid. Christus' offer was niet slechts rechtvaardig; het recht kan het verkeerde niet goed maken. Het was oneindig veel meer dan dat. Indien Adam nooit meer gezondigd zou hebben, indien hij vele signaaldaden van gerechtigheid zou hebben gedaan, dan zou geen daarvan zijn overtreding hebben geneutraliseerd. Het bracht hem in een toestand waarin hij niets kon doen dat van voldoende belang was om zijn overtreding te doen wegvallen.

Een daad die zo ver het recht overstijgt moet wel onrechtvaardig lijken voor hen die er geen sympathie voor hebben. De rationalist, die niets van de liefde van Christus weet, heeft het bij het juiste eind als hij stelt dat plaatsvervanging immoreel is. Toch zal ook hij ver buiten de grenzen van de strikte wet gaan om zijn kind te redden van het kwaad, en daar nooit anders over denken dan als iets van het hoogste niveau van moraliteit! Het is omdat de heiligen het gevoel van hun verhouding tot God en Zijn Zoon hebben verloren, dat ze zo zwakjes staan te hakkelen wanneer ze het werk van onze Heer ontvouwen. Ze kunnen Hem niet Zijn plaats in de schepping geven, en daarom niet de manier verstaan van Zijn redding.

Iedere keer dat we iets aan een ander overdragen zonder dat daar compensatie tegenover staat, is het, strikt genomen, een afwijken van het recht. Of het onrecht is of vriendelijkheid hangt af van onze houding tegenover de ontvanger. Indien we onvrijwillig geven, bewogen door dwang, is het fout. Geven we vrijwillig, gemotiveerd door liefde, dan is het meer dan juist, maar niet onrechtmatig. Indien Christus als onschuldige en onwillige vervanger naar het kruis was gesleurd om voor onze schuld te boeten, dan zou dat het grootste onrecht zijn geweest dat ooit was gepleegd. Het is alleen de liefde van Christus voor ons en Zijn toewijding aan God die het kruis verlost van de grootste misdaad die ooit werd begaan. Hij had niets gedaan om dit te verdienen! Integendeel, Hij was zegen en heerlijkheid waardig! Hij had veel liefde, daarom gaf Hij Zijn ziel en Zichzelf voor de voorwerpen van Zijn toegenegenheid.

De tijd van het offer.

Had hij het kunnen dragen, dan had het lijden ten gevolge van de zonde mogelijk op Adam worden gelegd kunnen worden terwijl wij nog in hem waren. Dan zouden we ontsnapt zijn, maar we zouden nooit de les hebben geleerd waarvoor ze ons ter onderwijzing is gezonden. Het was noch de juiste tijd, noch de juiste persoon, maar het zou wel allen hebben geraakt. Op gelijke wijze zou de zonde lang voordien tegengehouden kunnen zijn, toen de schepping nog in de Zoon was, ook al was ze toen nog onbekend. Hij was de juiste Persoon en het zou allen geraakt

hebben, maar het zou dan geen heilzame gevolgen hebben gehad. Het was alleen nadat de zonde voldoende zou hebben doorgewerkt om een goed contrast te vormen tegenover het goede, dat de tijd rijp was voor het offer van Christus.

God kon de zonde verworpen hebben en allen hebben gered, direct nadat het grote Offer was geaccepteerd. Wat meer is er nodig? Moet er nog wat aan Christus' heilzame werk worden toegevoegd? Hij zou dit kunnen doen bij de aanvang van het millennium, of van de nieuwe schepping. Waarom doet Hij dat niet? Is het niet duidelijk dat God met opzet de afschaffing van de zonde uitstelt, zodat die het werk kan voltooien dat Hij er in Zijn plan aan heeft toegewezen? Hij laat er zelfs de levens van Zijn heiligen door aantasten tot het moment van hun levendmaking.

De dood door het kruis.

Christus ontledigde Zichzelf uit de vorm van God met het nadrukkelijke doel Offer te worden voor de zonde. Zonde houdt lijden in en dood, daarom nam Hij ook een sterfelijke vorm aan waarin deze konden worden ondergaan. Tijdens Zijn leven en bediening leed Hij onder het contact met de zonden van anderen. Maar het is duidelijk dat mensen Hem niet tot zonde konden maken, zonder de hulp en toestemming van God. Bij al hun haat behield Hij de glimlach en vertrouwen van Zijn Vader, totdat Hij met opzet Zichzelf toestond onder de vloek van het kruis geplaatst te worden.

De sleutel tot het offer van Christus ligt in de *manier* van Zijn dood. Was Hij gestenigd geworden, volgens de Joodse gewoonte, dan zou Hij niet de zonde van de wereld gedragen hebben. God kon Hem niet tot zonde gemaakt hebben. Maar omdat Hij opgehangen werd, in Romeinse stijl, kwam Hij onder de vloek van de Godheid.

"Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt. "
(Gal. 3:13;NBG)

Dat is Gods eigen standaard, die heel toepasbaar was op dit geval. Dit is wat het hele toneel wijzigde van martelaarschap naar een Offer. Het is *Gods* daad door Hem te verlaten aan het kruis, wat de basis vormt voor onze redding.

Laten we tot slot kijken naar Gods redding vanuit het goddelijke standpunt, voordat zonde het toneel betrad. Aangezien Hij de Allerhoogste is, kon de zonde zichzelf niet buiten Zijn doelstelling binnendringen. Aangezien de zonde geïntroduceerd is geworden om een achtergrond te vormen voor de onthulling van Zijn genade en liefde, zou Hij zeker voorzien hebben in haar contrôle en overwinning, voordat ze werd toegestaan haar rol te spelen. Dit gebeurde toen *alles werd geschapen door de Zoon van Zijn liefde*. Indien de mens logisch zou zijn, zou deze uiteenzetting alleen al de absolute garantie zijn voor een universele verzoening. Gegeven een God Die Zijn naam waardig is, en een schepping die ontsproten is aan Zijn *liefde*, is een eeuwige foltering een misselijk makende nachtmerrie. Zelfs vernietiging is een buitengewoon ondermijning van Zijn godheid of een regelrechte ontkenning van Zijn liefde. Zowel dood als lijden moeten

tijdelijk zijn en Zijn doelstelling dienen, anders is Hij een hatelijke en onmachtige vijand, een dwaas die aan zijn eigen genegenheden niet kan voldoen.

Gods methode van redding werd al ver voor de mens verloren ging ingehuldigd. Later, toen de zonde was geïntroduceerd, werd het proces gekopieerd van het eerdere model van redding. In wezen voorzag God de manier en middelen van redding voordat er de noodzaak voor een Redder was! Hij opereerde door slechts twee: Zijn Zoon en het hoofd van het menselijk ras. Eerst schiep Hij alles in Zijn Geliefde, wat garantie is voor hun *uiteindelijke* wel, en later zetelde Hij de mensheid in Adam, wat garantie was voor hun *tijdelijk* wee. Hun insluiting in Adam maakte hen deelnemers aan de gevolgen van zijn overtreding. Hun eerdere insluiting in de Zoon betreft hen bij de voordelen van Zijn Offer. De details van de toepassing van Zijn redding tijdens de aionen zouden het universele ultieme, wanneer de aionen voorbij zijn, niet mogen verduisteren. Allen waren in Adam en zijn verloren. Allen waren in de Zoon van Zijn liefde en zullen gered worden!

Het sleutelwoord is *in*, of *insluiting*. Indien iemand niet in Adam was, dan is hij geen zondaar en heeft geen redding nodig. Indien iemand niet in de Zoon van Zijn liefde was, zal hij niet worden gered. Maar aangezien *iedereen* geschapen werd in de Geliefde, zal, zolang als mijn verstand haar gezondheid mag behouden, ik beweren dat God Zelf Zijn godheid zal verliezen indien Hij niet in staat is Zijn eigen genegenheden te bevredigen door hen te verlossen op wie Zijn hart was gericht sinds het eerste moment van de schepping. Moge God Zelf ons diepste wezen verzadigen met de triomfale waarheid dat *Hij liefde is*, in schepping zowel als in verlossing. De schepping was niet een daad van een neutrale, ongevoelige Macht, zonder doel of onderwerp, maar de prestatie van een harts-hongerige Vader, Die aan het zoeken was naar de bevrediging van zijn sluimerende liefde, Die eerst de redding van Zijn schepselen verzekerde, voordat Hij ze voor een ogenblik verloor, opdat zij de diepten van Zijn afhankelijkheid leerden onderscheiden en de les van Zijn liefde leerden.

Einde.